

[Statsministeren]

fundet med at etablere nye arbejdspladser. Det er også baggrunden for, at vi siger i forbindelse med den nye udviklingsfond, som vi ønsker støtte her i Folketinget til at skabe, at det ikke mindst, ikke udelukkende, men ikke mindst er de små og mellemstore virksomheders ekspansion, vi vil befordre.

For arbejdet her i Folketinget i år og i de kommende år bliver det naturligvis af den allerstørste betydning, om Socialdemokratiet beslutter sig for at stemme ja eller stemme nej til finansloven. Det kan vi ikke forlange et svar på i dag, hvor vi indleder arbejdsfunktionerne, men jeg tror, det vil være meget gavnligt at få det afklaret ikke først dagen før, finansloven skal til afstemning, men længe forinden, om Socialdemokratiet vil stille sig positivt.

Det er til at forstå for en regering, som er en mindretalsregering, at S og SF gerne så et regeringskift, som betød, at de selv fik regeringsansvaret, men jeg holder det for usandsynligt, at det kan ske forud for næste ordinære valg-dag, ved 4-års-periodens udløb. Derfor tror jeg, det har den allerstørste betydning nu, om Socialdemokratiet vil stemme for finansloven i december. Det er, fordi jeg nødvendigvis må anlægge den betragtning, at hvis Socialdemokratiet måtte beslutte sig for at stemme nej til finansloven i december, så betyder det også, at Socialdemokratiet logisk må stemme nej til finansloven de næste 2 år, ellers er der jo ikke rigtig sammenhæng i tingene. Det er klart, at det ville medføre en betydelig ændring af de politiske vilkår, hvis regeringen måtte indstille sig på, at den i alle sager skulle operere med det flertal, som findes her i salen, af de seks ikkesocialistiske partier. Det ønsker jeg mig ikke; jeg ønsker, for jeg tror, det er godt for samfundet, at Socialdemokratiet mere end før melder sig til aktiv tjeneste og søger at omsætte det store socialdemokratiske mandattal til en fornuftig og passende indflydelse i den daglige lovgivningsproces. Men i den forbindelse er det jo ikke lige gyldigt, om man hører til kredsen af partier, der stemmer ja til finansloven, fordi den nu engang er det store samlede udgangspunkt for den daglige lovgivning.

Hr. Svend Auken havde en meget spændende betragtning om det, han kalder borgernes rettigheder. Det er også et tema, jeg har beskæftiget mig meget med ligesom andre, og jeg kan ikke lade være med at hæfte mig ved, hvor

spændende det egentlig er, at vi oplever, at en moderne konservativ politiker, nemlig den nye britiske premierminister, John Major, kan forfatte et stort og interessant skrift – det blev offentliggjort i begyndelsen af juli i år i England, og dér kaldte han det »The Citizens' Charter« – som fører til, at en forholdsvis gammeldags Socialdemokrat som hr. Svend Auken lader sig inspirere. Det viser, hvor lille verden er blevet, og vi ved jo alle, at i politik kendes ingen op-havsret.

Jeg er glad for, at hr. Svend Auken har ladet sig inspirere af dette skrift, som jeg tror kommer til at spille en stor rolle i opinionsdannelsen i mange lande. Det drejer sig nemlig om borgernes rettigheder over for offentlige myndigheder, og det tror jeg er en sag vi kan arbejde tæt sammen om.

Jeg tror ikke, vi kan klare alle disse ting i en håndvending, for det koster jo penge. Regeringen har medtaget et helt konkret udspil af denne art i åbningstalen, hvor vi siger, at vi ønsker nu at indføre frit sygehusvalg i Danmark. Det er netop noget, som skal give borgere rettigheder.

I den britiske premierministers skrift gøres der i øvrigt meget ud af de samme tankegange, som hr. Svend Auken slår til lyd for, nemlig at borgerne skal kunne bestille tid hos de offentlige myndigheder, hos lægerne, på hospitalerne. I det britiske skrift står f.eks. – og det virker forfærdelig fundamentalt, men det er klogt at mejsle det ud – at det må ikke finde sted hos en læge eller på et hospital, at man tilsiger to eller flere patienter til samme tidspunkt, for det er ikke publikumsvenligt. Sådan nogle ting skal vi tage op, og jeg tror, vi kan komme langt i Danmark på grundlag af de tanker, hr. John Major og hr. Svend Auken har fremsat.

Fru Pia Kjærsgaard fremhævede – og det forstår man jo godt ud fra Fremskridtspartiets udgangspunkt – at skattetrykket i Danmark er for højt. Det mener regeringen og dens to partier også. Men det er ikke rigtigt, når fru Pia Kjærsgaard lader sig friste til at sige, at skatterne stiger hele tiden år efter år. Det nødvendiggør, at jeg nævner, at vi trods alt kan glæde os over, at Danmark har præsteret et fald i skattetrykket inden for de sidste tre år. Skatterne hos os har været for nedadgående, og det svarer til, at vi i Danmark har været dygtigere i kraft af et godt samarbejde mellem regeringen og de par-